

ויהי בימי אזשורוש הוא אזשורוש המלך כורדון
ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה בימים ההם
כשבת המלך אזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן
הבירה בשנת שכוש למלכו עשה משתה לכל שריו
ועבדיו וזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו
בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת
גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום ובמלואת הימים
האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה
למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בוצר גנת ביתן
המלך דין כרפס ותכלת אזוז בזבלי בויץ וארזבון
על גליכלי כסף ועמודי שש מטות זהב וכסף עלרצפת
בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים
שונים ויין מלכות רב כיר המלך והשתיה כדת אין
אזס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון
איש ואיש גם ושתי המלכה.

עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך
אזשורוש ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר
למהומן בדת אזרבוניא בדת ואבגדתא זתר וכרס
שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אזשורוש
להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכדת
מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי
טובת מראה היא ותמאן המלכה ושתי לבוא
בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך
מאד וזמנתו בערה בו ויאמר

המלך לזכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך
לפני כל ידעי דת ודין והקרוב אליו ברשנא שתר
אדמתא תרשייש מורס מורסנא ממוכך שבעת
שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה
במלכות כדת מה לעשות במלכה ושתי עכ
אשר לא עשתה את מאמר המלך אזשורוש ביד
הסריסים ויאמר מומכך לפני

המלך והשרים לא על המלך לברו עותה ושתי
המלכה כי על כל השרים ועל כל העמים אשר
בכל מדינות המלך אזשורוש כי יצא דבר
המלכה על כל הנשים להבנות בעליהן בעיניהן
באמר המלך אזשורוש אמר להביא את ושתי
המלכה לפני ולא באה והיום הזה תאמרנה
שרות פרס ומדי אשר שמועו את דבר המלכה
לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף אם על המלך
טוב יצא דבר מלכות מלפניו ויכתב בדתי פרס
ומדי ולא יעבור אשר לא רבוא ושתי
לפני המלך אזשורוש ומלכותה יד
המלך כרעותה הטובה כמנה ולשמע פתגם

המוֹלֵךְ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל
הַנְּשִׂימִים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד קֶטֶן וַיִּיטֵב
הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמּוֹלֵךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמּוֹלֵךְ כַּדְּבָר
מִמּוֹכֵן וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל כָּל מֵדֵי צוֹת הַמּוֹלֵךְ אֶל מֵדֵי צֶה
וּמֵדֵי צֶה כְּכַתְּבָה וְאֵל עַם וְעַם כָּל שְׂוֹנוֹ לֵהוֹיֹת כָּל אִישׁ שָׂרָר
בְּבֵיתוֹ וּמִדְּבַר כָּל שְׂוֹן עִמּוֹ
אֲזָר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּשְׁךְ זִמְתָּ הַמּוֹלֵךְ אֲזָר שְׂוֹרֵשׁ זָכָר
אֶת וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשִׂתָּה וְאֶת אֲשֶׁר זָגָר עָלֶיךָ
וַיֹּאמְרוּ זְעָרֵי הַמּוֹלֵךְ מִשָּׂרְתָיו יִבְקֶשׂוּ לְמּוֹלֵךְ זְעָרוֹת
בְּתוֹכוֹת טוֹבוֹת מִרְאָה וַיִּפְקֵד הַמּוֹלֵךְ פְּקִידִים בְּכָל
מֵדֵי צוֹת מַלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת כָּל זְעָרָה בְּתוֹכָהּ טוֹבוֹת
מִרְאָה אֶל שְׂוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל בֵּית הַנְּשִׂימִים אֶל יַד הַגָּא
סָרִיס הַמּוֹלֵךְ שֶׁמֶר הַנְּשִׂימִים וְזִתּוֹן תְּמַרְקִיָּה וְהַנְּעָרָה
אֲשֶׁר תִּיטֵב בְּעֵינֵי הַמּוֹלֵךְ תְּמַלֵּךְ תִּזְלַת וְשֵׁתִי וַיִּיטֵב
הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמּוֹלֵךְ וַיַּעֲשֶׂה כֵן
אִישׁ יְהוּדִי
הִיָּה בְּשׂוֹשֵׁן הַבִּירָה וְשִׁמּוֹ מִרְדֵּי בֶן יֵאִיר בֶּן שִׁמְעִי
בֶּן קִישׁ אִישׁ יְמִינֵי אֲשֶׁר הִגִּילָה מִירוּשָׁלַיִם עִם הַגָּלָה
אֲשֶׁר הִגִּילָתָה עִם יְכַנְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגִּילָה
זְבוּדָה זָר מֶלֶךְ בְּכָל וַיְהִי אִמָּן אֶת הַדָּסָה הִיא אֶסְתֵּר
בַּת דָּדוֹ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאָם וְהַנְּעָרָה יָפֶת תֶּאֱרָר וְטוֹבוֹת
מִרְאָה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לְקוֹזָה מִרְדֵּי כִּי לֹא לְבַת
וַיְהִי בְהַשְׁמֵעַ דְּבַר הַמּוֹלֵךְ וּדְתוֹ וּבְהַקְבִּץ זְעָרוֹת רַבּוֹת
אֶל שְׂוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל יַד הַגִּי וְתִלְקוֹז אֶסְתֵּר אֶל בֵּית
הַמּוֹלֵךְ אֶל יַד הַגִּי שֶׁמֶר הַנְּשִׂימִים וְתִיטֵב הַנְּעָרָה בְּעֵינֵי
וְתִשָּׂא זֶסֶד לְפָנָיו וַיְבַהֵל אֶת תְּמַרְקִיָּה וְאֶת מִנְּוֹתָהּ
לְתַת לָהּ וְאֶת שִׁבְעַת הַנְּעָרוֹת הַרְאִיֹּת לְתַת לָהּ מִבֵּית
הַמּוֹלֵךְ וַיִּשְׁנֶה וְאֶת זְעָרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׂימִים כִּי
הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת עֲמָהּ וְאֶת מוֹלְדֹתָהּ כִּי מִרְדֵּי
צִוָּה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִרְדֵּי כִי
מִתְהַלֵּךְ לְפָנָיו וְזָרָר בֵּית הַנְּשִׂימִים לְרַעַת אֶת שְׁלֹם
אֶסְתֵּר וּמָה יַעֲשֶׂה בָּהּ וּבְהַגִּיעַ תָּרָר זְעָרָה וְנְעָרָה לְבּוֹא
אֶל הַמּוֹלֵךְ אֲזָר שְׂוֹרֵשׁ מִקֶּץ הַיּוֹת לָהּ כַּדָּת הַנְּשִׂימִים
שָׂנִים עֲשָׂרָה זָרָר כִּי כֵן יִמְלָאוּ יְמֵי מִרוּקִיָּה שְׁשֶׁה
זָרָרִים בְּשִׁמּוֹן הַמֶּר וְשְׁשֶׁה זָרָרִים בְּשִׁמּוֹן וּבְתַמְרוּקִי
הַנְּשִׂימִים וּבְזֶה הַנְּעָרָה בָּאָה אֶל הַמּוֹלֵךְ אֶת כָּל אֲשֶׁר
תֹּאמַר יִצְתָן לָהּ לְבּוֹא עֲמָהּ מִבֵּית הַנְּשִׂימִים עַד בֵּית
הַמּוֹלֵךְ בְּעָרְבַּיִם בָּאָה וּבְבִקֵּר הִיא שְׂבָרָה אֶל
בֵּית הַנְּשִׂימִים שָׂנִי אֶל יַד שִׁעֲשִׁיגָז סָרִיס הַמּוֹלֵךְ שֶׁמֶר
הַפִּילֹגְשִׁים לֹא תְבּוֹא עוֹד אֶל הַמּוֹלֵךְ כִּי אִם זֶפֶק בְּהַמּוֹלֵךְ
וְזָקָר אָהּ בְּשִׁמּוֹן וּבְהַגִּיעַ תָּרָר אֶסְתֵּר בְּתַאבִּיזִילֵדֵד מִרְדֵּי כִי
אֲשֶׁר לְקוֹז לֹא לְבַת לְבּוֹא אֶל הַמּוֹלֵךְ לֹא בִקֶּשׂה דְּבַר כִּי אִם
אֶת אֲשֶׁר יֹאמֹר הַגִּי סָרִיס הַמּוֹלֵךְ שֶׁמֶר הַנְּשִׂימִים וְתִזְדַּרְי
אֶסְתֵּר זִשָּׂאֵת זֶן בְּעֵינֵי כָּל רְאִיָּה וְתִלְקוֹז אֶסְתֵּר אֶל

המוכך אלו שורוש אל בית מלכותו בוזרש העשירי
הוא זרש טבת בשנת שבע למלכותו ויאהב המוכך
את אסתר מכל הנשים ותשא וזן וזסר לפניו מכל
הבתולות וישם כתר מלכות בראשה וימליכה תולת
ושתי ויעש המוכך משתה גדול לכל שריו ועבדיו
את משתה אסתר והנזלה למדינות עשהויתן משאת
כיד המוכך ובהקבץ בתולות שנית ומרדכי ישב בשער
המוכך אין אסתר מוגדת מולדתה ואת עמה כאשר
צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה
כאשר היתה באמנה אתו בימים
ההם ומרדכי יושב בשער המוכך קצת בגתן ותרש
עני סריסי המוכך משמורי הסף ויבקשו לשלח יד
במוכך אלו שורש ויודע הדבר למרדכי ויגד
לאסתר המלכה ותאמר אסתר למוכך בשם מרדכי
ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב
בספר דברי הימים לפני המוכך אזור
הדברים האלה גדל המוכך אלו שורש את המון בן
המדתא האגגי וישאוהו וישם את כסאו מעל כל
השרים אשר אתו וכל עבדי המוכך אשר בשער
המוכך פרעים ומשתתזוים להמון כי כן צוה לו המוכך
ומרדכי לא יכרע ולא ישתתזוה ויאמרו עבדי המוכך
אשר בשער המוכך למרדכי מדוע אתה עובר את
מצות המוכך ויהי באמורם אליו יום ויום ולא שמוע
אליהם ויגידו להמון לראות היעמדו דברי מרדכי כי
הגיד להם אשר הוא יהודי וירא המון כי אין מרדכי
כרע ומשתתזוה לו וימלא המון זמה ויבז בעיניו
לשלח יד במרדכי לכרו כי הגידו לו את עם מרדכי
ויבקש המון להשמיד את כל היהודים אשר בכר
מלכות אלו שורש עם מרדכי בוזרש הראשון הוא
זרש זיסן בשנת שיתים עשרה למוכך אלו שורש
הפילפור הוא הגורל לפני המון מיום ליום ומולדש לזרש
ענים עשר הוא זרש אדר ויאמר
המון למוכך אלו שורש ישנו עם אזור מפזר ומפרד
בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם
שנות מכל עם ואת דתי המוכך אינם עשים
ולמוכך אין שוה להזיזם אם על המוכך טוב
יכתב לאבדם ועשרת אלפים ככר כסף אשקול
על ידי עשי המלכה להביא אל גזי המוכך
ויסר המוכך את טבעתו מעל ידו ויתנה להמון בן
המדתא האגגי צרר היהודים ויאמר המוכך להמון
הכסף זתון כך והעם לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו
ספרי המוכך בוזרש הראשון בשלושה עשר
יום בו ויכתב ככל אשר צוה המון אל אלו שדר פני

המלך ואל הפלגות אשר על מדינה ומדינה ואכל
שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונו
בשם המלך אזל שורש נכתב ונזותם בטבעת המלך
ונשלוז ספרים ביד הרצים אכל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מצער ועד
זמן טף ונשים ביום אזל בשלושה עשר לזרש
שנים עשר הוא זרש אדר ושכלם לבוז פתשגן
הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גכוי לכל
העמים להיות עתדים ליום הזה הרצים יצאו דלופים
בדבר המלך והרת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו
לשנות והעיר שושן נבוכה ומרדכי
ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו
ויכבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדולה
ומרה ויבוא עד לפני שער המלך כי אין לבוא אכל
שער המלך בלבוש שק ובכל מדינה ומדינה מקום
אשר דבר המלך ודתו מניע אכל גדול ליהודים וצום
ובכי ומספר שק ואפר יצע לרבים ותבואינה לערות
אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתול לזל המלכה מאד
ותשלוז בגדים להלביש את מרדכי וכהסיר שקו
מועליו ולא קבל ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך
אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי לדעת מזה
זה ועל מה זה ויצא התך אכל מרדכי אל רזוזב העיר
אשר לפני שער המלך ויגד לו מרדכי את כל אשר
קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על
גזי המלך ביהודיים לאבדם ואת פתשגן כתב הדת
אשר נתן בשושן להשמירם נתן לו להראות את
אסתר וכהגיד לה ולצוות עליה לבוא אכל המלך
להתולזן לו ולבקש מלפניו על עמה ויבוא התך ויגד
לאסתר את דברי מרדכי ותאמר אסתר להתך ותצוהו
אכל מרדכי כל עבדי המלך ועם מדינות המלך ידעים
אשר כל איש ואשה אשר יבוא אכל המלך אכל
הזצר הפנימית אשר לא יקרא אזות דתו להמית
לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב
וזיה ואת לא תקראתי לבוא אכל המלך זה
על שנים יום ויגידו למרדכי את דברי אסתר
ויאמר מרדכי להשיב אכל אסתר אכל תרמי בנפשך
להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם הזרש
תזרש בעת הזאת רודף והצלה יעמוד ליהודים
ממקום אזר ואת ובית אבך תאבדו ומי יודע אם
לעת כזאת הגעת למלכות ותאמר אסתר להשיב
אכל מרדכי כך כנוס את כל היהודים דהנמצאים
בשושן וצומו עלי ואכל תאכלו ואכל תשתו שלשת
ימים ליכה ויום גם אני ונערתי אצום כן ובכך אבוא אכל

המוֹכֵךְ אֲשֶׁר לֹא כֹדֵת וּכְאֲשֶׁר אֲבָדְתִי אֲבָדְתִי וַיַּעֲבֹר מִרְדֵּכִי
וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַתִּלְבַּשׁ
אֶסְתֵּר מַלְכוּת וַתַּעֲמִד בַּחֲצַר בֵּית הַמּוֹכֵךְ הַפְּנִימִית זָכוּל בֵּית
הַמּוֹכֵךְ וְהַמּוֹכֵךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא מַלְכוּתוֹ בְּבֵית הַמַּלְכוּת זָכוּל פְּתוּחַ
הַבַּיִת וַיְהִי כִּרְאוֹת הַמּוֹכֵךְ אֶת אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה עֹמֶדֶת בַּחֲצַר
זָשָׂא אֶת לֶחֶם בַּעֲיָנָיו וַיּוֹשֶׁט הַמּוֹכֵךְ לְאֶסְתֵּר אֶת שַׁרְבִיט הַזָּהָב
אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַתִּקְרַב אֶסְתֵּר וַתִּגַּע בְּרֹאשׁ הַשַּׁרְבִיט וַיֹּאמֶר לָהּ
הַמּוֹכֵךְ מַה לָּךְ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּמַה בִּקְשָׁתְךָ עַד וְלִצִּי הַמַּלְכוּת
וַיִּצְתֵן לָךְ וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם עַל הַמּוֹכֵךְ טוֹב יָבֹא הַמּוֹכֵךְ וְהַמּוֹן
הַיּוֹם אֲכַל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ וַיֹּאמֶר הַמּוֹכֵךְ מֵהָרֹו
אֶת הַמּוֹן לַעֲשׂוֹת אֶת דְּבַר אֶסְתֵּר וַיָּבֹא הַמּוֹכֵךְ וְהַמּוֹן אֲכַל
הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂתָּה אֶסְתֵּר וַיֹּאמֶר הַמּוֹכֵךְ לְאֶסְתֵּר
בְּמִשְׁתָּה הַיּוֹם מַה שְּׂאֲלָתְךָ וַיִּצְתֵן לָךְ וּמַה בִּקְשָׁתְךָ עַד וְלִצִּי
הַמַּלְכוּת וַתַּעַשׂ וַתַּעַן אֶסְתֵּר וַתֹּאמֶר שְׂאֲלֹתִי וּבִקְשָׁתִי אִם
מִצְּאֹתִי לֶחֶם בַּעֲיָנָי הַמּוֹכֵךְ וְאִם עַל הַמּוֹכֵךְ טוֹב לִתֵּת אֶת
שְׂאֲלֹתִי וּלְעֲשׂוֹת אֶת בִּקְשָׁתִי יָבֹא הַמּוֹכֵךְ וְהַמּוֹן אֲכַל הַמִּשְׁתָּה
אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה לָהֶם וּמוֹזַר אַעֲשֶׂה כְּדֵבַר הַמּוֹכֵךְ וַיִּצֵּא הַמּוֹן
בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמוֹנֶה וְטוֹב לֵב וּכְרָאוֹת הַמּוֹן אֶת מִרְדֵּכִי בִשְׁעַר
הַמּוֹכֵךְ וּלֹא קָם וּלֹא זָע מִמוֹנֵו וַיִּמְלֵא הַמּוֹן עַל מִרְדֵּכִי זִמְזָה
וַיִּתְאַפֵּק הַמּוֹן וַיָּבֹא אֶל בֵּיתוֹ וַיִּשְׁכַּח וַיָּבֹא אֶת אֶהֱבִי וְאֶת
זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וַיְסַפֵּר לָהֶם הַמּוֹן אֶת כְּבוֹד עֲשָׂרוֹ וְרַב כְּבוֹדוֹ
וְאֶת כָּל אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמּוֹכֵךְ וְאֶת אֲשֶׁר זָשָׂאוֹ עַל הַשָּׂרִים
וְעַבְדֵי הַמּוֹכֵךְ וַיֹּאמֶר הַמּוֹן אֵף לֹא הִבִּיֵּא אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
עִם הַמּוֹכֵךְ אֲכַל הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשִׂתָּה כִּי אִם אוֹתִי וְגַם
לְמוֹזַר אֲנִי קָרוֹא לָהּ עִם הַמּוֹכֵךְ וּכְלֹ זֶה אֵינְנוֹ עוֹדָה כִּי
בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מִרְדֵּכִי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בִּשְׁעַר
הַמּוֹכֵךְ וַתֹּאמֶר לוֹ זָרַשׁ אִשְׁתּוֹ וּכְלֹ אֶהֱבִי יַעֲשׂוּ עִיךְ גְּבֵה
זִמְזָשִׁים אִמָּה וּבִבְקָר אָמַר לְמוֹכֵךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מִרְדֵּכִי
עָלָיו וַבֹּא עִם הַמּוֹכֵךְ אֲכַל הַמִּשְׁתָּה שְׂמוֹנֶה וַיִּטֵּב הַדְּבַר
לְפָנֵי הַמּוֹן וַיַּעַשׂ הָעֵץ בְּלִילָה

הַהוּא גָּדְדָה שִׁנַּת הַמּוֹכֵךְ וַיֹּאמֶר לְהִבִּיֵּא אֶת סֵפֶר הַזְּכָרוֹת
דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי זָקָר אִים לְפָנֵי הַמּוֹכֵךְ וַיִּמְצָא כְּתוּב אֲשֶׁר
הִגִּיד מִרְדֵּכִי עַל בְּגַתָּא וְתַרְשֵׁי שְׂנֵי סָרִיסֵי הַמּוֹכֵךְ מִשְׁמֵרֵי
הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׂוּ לְשַׁכַּח יָד בַּמּוֹכֵךְ אֲדֹזְשׁוֹרוֹשׁ וַיֹּאמֶר
הַמּוֹכֵךְ מַה זָעָשָׂה יָקָר וְגָדוּלָה לְמִרְדֵּכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ
זָעָרֵי הַמּוֹכֵךְ מִשְׁרַתָּיו לֹא זָעָשָׂה עִמּוֹ דְּבַר וַיֹּאמֶר הַמּוֹכֵךְ
מִי בַחֲצַר וְהַמּוֹן בֹּא לְחֲצַר בֵּית הַמּוֹכֵךְ הַזֵּה צוּנָה לְאֹמֶר
לְמוֹכֵךְ לְתַלּוֹת אֶת מִרְדֵּכִי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הִכִּין לוֹ וַיֹּאמְרוּ
זָעָרֵי הַמּוֹכֵךְ אֲלֵינוּ הִנֵּה הַמּוֹן עֹמֵד בַּחֲצַר וַיֹּאמֶר הַמּוֹכֵךְ יָבֹא
וַיָּבֹא הַמּוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ הַמּוֹכֵךְ מַה לְעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמּוֹכֵךְ
זָחַפֵן בִּיקְרוֹ וַיֹּאמֶר הַמּוֹן בְּלִבּוֹ לָמִי יִזְחַפֵן הַמּוֹכֵךְ לַעֲשׂוֹדָה
יָקָר יוֹתֵר מִמוֹנֵי וַיֹּאמֶר הַמּוֹן אֲכַל הַמּוֹכֵךְ אִישׁ אֲשֶׁר הַמּוֹכֵךְ
זָחַפֵן בִּיקְרוֹ יִבִּיֵאוּ לְבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר לְבִשְׁבוּ הַמּוֹכֵךְ וְסוֹס

אשר רכב עליו המוכר ואשר נתן כתר מלכות בראשו
ונתן הכבוש והסוס על יד איש משרי המוכר הפרתמים
והלבוש את האיש אשר המוכר וזפץ ביקרו והרכיבו
על הסוס ברזוב העיר וקראו לפני ככה יעשה לאיש
אשר המוכר וזפץ ביקרו ויאמר המוכר להמן מהר קול את
הלבוש ואת הסוס כאשר דברת ועשה כן למרדכי היהודי
הישיב בער המוכר אל תפל דבר מכל אשר דברת ויקול
המן את הלבוש ואת הסוס ויכבש את מרדכי וירכיבו
ברזוב העיר ויקרא לפני ככה יעשה לאיש אשר המוכר
וזפץ ביקרו וישיב מרדכי אל שער המוכר והמן נדחה אל
ביתו אבל וזפץ ראש ויספר המן לזרש אשרתו ולכל אתביו
את כל אשר קרהו ויאמרו לו זכמיו וזרש אשרתו אם
מוזרע היהודים מרדכי אשר הלכות לנפל לפני לא תוכלו
כי נפול תפול לפני עודם מדברים עמו וסריסי המוכר הגיעו
ויבהלו להביא את המן אל המשיתה אשר עשתה אסתר
ויבא המוכר והמן כשתות עם אסתר המלכה ויאמר המוכר
לאסתר גם ביום השני במשיתה היין מה שאכלתך אסתר
המלכה ותנתן לך ומה בבקשתך עד זצני המלכות ותעש ותען
אסתר המלכה ותאמר אם מצאתי זין בעיניך המוכר ואם
על המוכר טוב תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי כי
נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדי
וכשפוזות נמכרנו הוזרשתי כי אין הצר שותה בזזק
המוכר ויאמר המוכר אזשורוש ויאמר לאסתר
המלכה מי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו לעשות כן ותאמר
אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המוכר
והמלכה והמוכר קם בזמנתו ממשיתה היין אל גזרת הבידתן
והמן עמד לבקש על נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי כלתה
אניו הרעה מאת המוכר והמוכר ישב מגזרת הבידתן אל בית משיתה
היין והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה ויאמר המוכר גם
לכבוש את המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המוכר לפני המן
וזפו ויאמר זרבוזה איזר מן הסריסים לפני המוכר גם הגדה
העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המוכר
עמד בבית המן גבה זכושים אמה ויאמר המוכר תלהו עליו
ויתלו את המן על העץ אשר הכין למרדכי וזמנת המוכר
שככה ביום ההוא נתן המוכר אזשורוש
לאסתר המלכה את בית המן צרר היהודים ומרדכי בא לפני
המוכר כי הגדה אסתר מזה הוא לה ויסר המוכר את טבעתו
אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את מרדכי
על בית המן ותוסף אסתר ותדבר לפני המוכר
ותפל לפני רגליו ותבך ותתזזזן לו כהעביר את רעת המן
האגדי ואת מוזשבתו אשר זושב על היהודים ויושט המוכר
לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המוכר ותאמר
אם על המוכר טוב ואם מצאתי זין לפני המוכר וזכר לפני

המוכר וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את הספרים מולשבת
המוך בן המדתא האגני אשר כתב לאבד אדת היהודים
אשר בכל מדינות המוכר כי איכבה אוכל וראיתי ברעה
אשר ימצא את עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן
מוכרתי ויאמר המוכר אזשורש לאסתר

המלכה ולמורדכי היהודי הנה בית המון נתתי לאסתר ואתו
תלו על העץ על אשר שלח ידו ביהודיים ואתם כתבו על
היהודים כטוב בעיניכם בשם המוכר וזאתמו בטבעת המוכר כי
כתב אשר לכתב בשם המוכר וזאתום בטבעת המוכר אין להשיב
ויקראו ספרי המוכר בעת ההיא בזדש השלישי הוא זדש
סוף בשלושה ועשרים בו ויכתב ככל אשר צוה מורדכי אבל
היהודים ואל האזשדרפנים והפוזות ושרי המדינות אשר מהחו
ועד כוש עבוע ועשרים ומאה מדינה ומדינה וכתבה
ועם ועם כלשנו ואל היהודים ככתבם וכלשונם ויכתב בשם
המוכר אזשורש וזאתם בטבעת המוכר וישלח ספרים ביד
הרצים בסוסים רכבי הרכש האזשותרנים בני הרמכים אשר
נתן המוכר ליהודים אשר בכל עיר ועיר כהקהל ולעמד על
נפשם להשכיח להרג ולאבד את כל זליל עם ומדינה הצרים
אתם טף ונשים ושללם לבוז ביום אזד בכל מדינות המוכר
אזשורוש בשלושה עשר לזדש שנים עשר הוא זדש
אדר פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה וכזדנה גלוי
לכל העמים וכהיות היהודיים עתודים ליום הזה להנקם
מאיביהם הרצים רכבי הרכש האזשותרנים יצאו
מבהלים ודלופים בדבר המוכר והדת נתנה בשושן
הבירה ומרדכי יצא

מלפני המוכר בכלוש מלכות תכלת וזזור ועטרת זהב
גדולה ותכריך בוש וארגמן והעיר שושן צהלה ושמזזה
ליהודים היתה אורה ושמזזה ושושן ויקר ובכל מדינה
ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המוכר ודרתו
מגיע שמזזה ושושן ליהודים משתה ויום טוב ורבים
מעמי הארץ מתיהרים כי נפל פוזד היהודים עליהם
ובשנים עשר זדש הוא זדש אדר בשלושה עשר יום
בו אשר הגיע דבר המוכר ודתו להעשות ביום אשר שברו
איבי היהודים לשלוט בהם ונתפוך הוא אשר ישלטו היהודים
המה בשנאיהם נקהלו היהודים בעריהם בכל מדינות
המוכר אזשורוש לשלח יד במובהשי רעתם ואיש לא
עמד בפניהם כי נפל פוזד על כל העמים וכל שרי
המדינות והאזשדרפנים והפוזות ועשי המלכה אשר למוכר
מזשאים את היהודים כי נפל פוזד מרדכי עליהם כי גדול
מרדכי בבית המוכר ושמעו הוכר בכל המדינות כי
האיש מרדכי הוכר וגדול ויכו היהודים בכל איביהם
מכת זרבו והרגו ואבדו ויעשו בשנאיהם כרצונם
ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו זכוש מאודת

איש

ואת

פרשתא

ואת

דכפון

ואת

אספתא

ואת

פורתא

ואת

אדכיא

ואת

ארידתא

ואת

פרמשתא

ואת

אריסי

ואת

ארידי

ואת

רידתא

עשרת

בני המן בן המדתא צרר היהודים הרגו
ובבזה לא שלחו את ידם ביום ההוא
בא מספר ההרגים בשושן הבירה
לפני המלך ויאמר המלך לאסתר
המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים
ואבד לחמש מאות איש ואחד
עשרת בני המן בשאר מדינות
המלך מה עשו ומה שאכלו
וינתן לך ומה בקשתך עוד ותעש
ותאמר אסתר אם על המלך
טוב ינתן גם מזרח ליהודים אשר
בשושן לעשות כדת היום ואז
עשרת בני המן יתלו על העץ
ויאמר המלך להעשות כן
ותנתן דת בשושן ואת עשרת
בני המן תלו ויקחו היהודיים
אשר בשושן גם ביום ארבעה עשר
לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש
מאות איש ובבזה לא שלחו את
ידם ושאר היהודים אשר במדינות
המלך נקהו ועמד על נפשם וזו
מאיביהם והרגו בשנאיהם לחמשה
ושבעים אלה ובבזה לא שלחו את
ידם ביום שבו עשה עשר לחדש אדר
וזו בארבעה עשר בו ועשה אדמו
יום משתה ושמוזה והיהודיים אשר
בשושן נקהו בשלושה עשר בו
ובארבעה עשר בו וזו בחמשה
עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמוזה על
בן היהודים הפרוזים הישבים בערי
הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר
לחדש אדר שמוזה ומשתה ויום טוב
ומשלוח מנות איש לרעהו ויבדנו
מרדכי את הדברים האלה וישלח
ספרים אל כל היהודים אשר בכל
מדינות המלך אזשורוש הקרובים
והרדוקים לקים עליהם להיודת
עשים את יום ארבעה עשר לחדש
אדר ואת יום לחמשה עשר בו בכל
שנה ושנה כימים אשר זלו בהם
היהודים מאיביהם והחדש אשר
נהפך להם מיגון לשמוזה ומאכל
ליום טוב לעשות אותם ימי משתה

ושמחה ומשלוה כמות איש כרעהו
ומתנות לאבינים וקבל היהודים את
אשר הללו לעשות ואת אשר
כתב מרדכי אליהם כי דבין בין
המדתא האגני צרר כל היהודים וישב
על היהודים לאבדם והפך פור
הוא הגורל להמום ולאבדם ובנאה
כפני המוכך אמר עם הספר ישוב
מזעבתו הרעה אשר וישב על
היהודים על ראשו ותלו אהנו ואת
בניו על העץ על כן קראו לימים
האלה פורים על שם הפור על כן
על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו
על ככה ומה הגיע אליהם קימו
וקבל היהודים עליהם ועל זרעם
ועל כל הנכונים עליהם ולא יעבור
להיות עשים את שני הימים האלה
ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה
והימים האלה זכרים ונעשים בכל
דור ודור משפחה ומשפחה מדינה
ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה
לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא
יסוף מזרעם וכתב
אסתר המלכה בת אביהל ומרדכי
היהודי את כל תקף לקים את אגרת
הפרים הזאת השנית וישלח ספרים
אל כל היהודים אל שבע ועשרים
ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי
שלום ואמת לקיים את ימי הפורים
האלה בזמניהם כאשר קים עליהם
מרדכי היהודי ואסתר המלכה
וכאשר קימו על נפשם ועל זרעם
דברי הצומות וזעקתם וכאמר אסתר
קים דברי הפרים האלה וכתב
בספר וישם המוכך
אזשירש מוס על הארץ ואיי הים וכל
מועשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת
מרדכי אשר גרלו המוכך הלוא הם
כתובים על ספר דברי הימים למלכי
מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה
למוכך אזשורוש וגדול ליהודים ורצוי
לרב אזיו דרש טוב לעמו ודבר
שלום לכל זרעו